

Inhoud

Woord vooraf 7

Inleiding 9

1. De Sprong 11
 2. Het vreemde verhaal van Harald Bredesen 22
 3. Een verrassende getuige 35
 4. Azusa Street 43
 5. Tegen de verdrukking in 58
 6. De muren bezwijken 68
 7. Bezoek van Lydia 91
 8. Waarom zou iemand in tongen willen spreken? 106
 9. Speurtocht 120
 10. De doop in de Heilige Geest 140
 11. Kamer 405 157
 12. Door de rode deur 168
 13. Oud en nieuw aaneengesmeed 181
- Epiloog: En hoe is het nu... veertig jaar later? 191
- Over de schrijvers 201

Woord vooraf

Ik was aan het onkruid wieden in de groententuin achter ons huis, op een zomerdag in 2003, toen de telefoon ging. De tuin is de plek waar ik te vinden ben, als ik een probleem heb dat te groot voor mij is. Ik was dan ook niet blij met de onderbreking. Maar de telefoon bleef rinkelen. Eindelijk ging ik naar de achterdeur, deed mijn klompen uit en liep naar de telefoon.

Het was mijn vriend John Sherrill, die vanuit New York belde om te horen hoe mijn reis was geweest. John en zijn vrouw Elizabeth zijn twee van de mensen die voor mij bidden als ik tegenwoordig een reis door de moslim-wereld maak. Ik was de vorige nacht teruggekomen uit Palestina.

‘Het was de moeilijkste reis tot nu toe,’ zei ik tegen John. ‘Iedereen is uit op wraak. Niemand wil de andere kant van het verhaal horen.’

Oude vrienden, zo ging ik verder – christenen, joden en moslims – dreigen elkaar op te blazen, en de rest van de wereld erbij.

Ik kon aan Johns stem horen dat er een glimlach op zijn gezicht lag. ‘Het is niet voor het eerst, Andrew, dat je midden tussen botsende wereldbeschouwingen in staat.’

Nee, inderdaad. Mijn gedachten gingen terug naar de dagen dat John en Elizabeth (‘Tib’) met mij meereisden achter het IJzeren Gordijn en het Bamboe Gordijn, in een andere tijd, toen vijanden de wereld met een totale vernietiging bedreigden. Toen, evenals nu, hadden wij een taal nodig die geen gren-

zen kent, geen etnische of culturele beperkingen – de taal van een Liefde die het verstand te boven gaat.

Telkens wanneer John en Tib en ik in een ‘hopeloze’ situatie terecht kwamen, achter deze Gordijnen waar angst en wantrouwen de gewone communicatie onmogelijk maakten, baden we stil en onopvallend ‘in de Geest’ en zagen we deuren opengaan, hindernissen verdwijnen en verboden vriendschappen opbloeien. Het is tegenwoordig de vorm waarin ik het meest bid, achter de gordijnen van religieuze verdeeldheid en haat in heel het Midden-Oosten – Gods eigen woorden van vrede en hoop, uitgesproken temidden van het kabaal van woedende stemmen.

Terwijl John en ik herinneringen ophaalden, wist ik dat er in heel de geschiedenis nooit een belangrijker rol voor deze gebedstaal is weggelegd dan in de voorbede voor de huidige gepolariseerde wereld. Waarom? Omdat het ‘spreken in tongen’ een nieuwe dimensie toevoegt aan elke zorgelijke situatie. Het is de taal van de Liefde, die gebruik maakt van Gods eigen woordenschat – het volmaakte idioom om in elke situatie de genezende kracht van de Heilige Geest binnen te brengen.

Anne van der Bijl
juli 2003

Inleiding

In de afgelopen maand hebben niet minder dan vier mensen mij dezelfde vraag gesteld: ‘Kunnen we even praten?’

Ze hadden alle vier *Reporter van Gods Geest* gelezen en ze wilden allemaal weten wat er was gebeurd nadat ik het boek had geschreven. Dat zal ik op de laatste pagina’s van deze uitgave vertellen, maar het waren de vragen van deze vier mensen, en niet mijn antwoorden, die mij een nieuw perspectief hebben gegeven.

De eerste vragensteller was een jonge computer-programmeur uit Californië die wilde weten waar hij een charismatische gebedsgroep in zijn omgeving kon vinden. Ik had een paar voorstellen, maar toen hij me wilde bedanken, bedankte ik hem dat hij mij had geholpen. Als een nieuw, verfrissend en boeiend leven in de Geest meer is dan een tijdelijk verschijnsel uit de jaren ’60, dan moet het tot iedere generatie spreken in zijn eigen taal. Het verlangen en het vuur in de stem van deze zesentwintigjarige man maakten me duidelijk dat de Heilige Geest altijd bij de tijd is.

De tweede vragensteller was een loodgieter die bij ons thuis een leiding kwam repareren. Op mijn bureau lag een exemplaar van *Reporter van Gods Geest* – omdat ik aan een herziene uitgave werkte. Het boek leek zijn belangstelling te wekken. Ik gaf hem een exemplaar, en een week later stond hij bij ons voor de deur omdat hij dringend met me wilde praten. ‘De meeste mensen in het boek waren niet van die hooggeleerde heren,

maar kerels zoals ik,' zei hij. Ook zijn opmerkingen gaven mij nieuw inzicht – deze keer over de breedte van het intellectuele spectrum waarin mensen worden veranderd door een ontmoeting met de Heilige Geest.

De derde persoon die met me wilde praten, was een jonge vrouw uit het Caribisch gebied. Zij had op de televisie een discussie gezien over *Reporter van Gods Geest* en het spreken in tongen, en ze wilde er meer over weten. In haar eigen kerk had ze nooit iets gehoord over de charismatische vernieuwing en ze dacht dat haar familie er tegen zou zijn. Ik vertelde haar dat de huidige Pinksterbeweging is begonnen in een Afrikaans-Amerikaanse kerk in Los Angeles. De openheid in de ogen van deze jonge vrouw maakte mij duidelijk dat de Geest even gemakkelijk over etnische, culturele en geografische scheidsmuren heen stapt als over intellectuele barrières.

En het vierde gesprek vond plaats op initiatief van een diaken in de episcopaalde kerk. 'Zullen we samen gaan lunchen?' vroeg hij. Hij had het boek gelezen en wilde zulk leven graag in zijn eigen parochie zien. Omdat ik altijd het gevoel heb gehad dat het vernieuwde leven in de Geest niet het domein van splintergroepen mocht zijn, of het stempel op één bepaald kerkgenootschap, deden de vragen van deze diaken mij heel erg goed. *Je hoeft nooit bang te zijn dat Ik scheiding zal brengen, leek de Geest tegen mij te zeggen. Het is altijd mijn werk om samen te brengen.*

Dus vier vragenstellers, vier bemoedigingen. Ik wil u nu vertellen hoe het allemaal is begonnen.

John Sherrill

2004

De sprong

Nog als de dag van gisteren herinner ik mij die voorjaarsmorgen van 1959 – een vrolijk deuntje fluitend, liep ik met veerkrachtige tred naar mijn specialist aan de Park Avenue in New York, voor het maandelijks routine-onderzoek. Op nummer 655 stapte ik binnen met een vriendelijk knikje naar de doktersassistente – zij was inmiddels een oude bekende voor mij geworden. Sinds ik twee jaar daarvoor aan kanker was geopereerd, ging ik elke maand naar dr. Daniel Catlin, en iedere controle verliep zoals de vorige: zijn geofefende vingers gleden langs mijn hals, waarna hij mij even later een goedkeurend schouderklopje gaf en zei: ‘Tot de volgende maand maar weer.’

Maar die dag pakte het anders uit. Want nu gleden de vingers van de kankerspecialist niet verder. Dr. Catlin onderzocht mij geruime tijd en toen ik eindelijk weer buiten stond, wist ik dat ik twee dagen later in het Memorial Hospital zou worden opgenomen.

Wat was die voorjaarsmorgen ineens veranderd! Ik liep door dezelfde straat terug, in hetzelfde zonnelicht, maar een kille, zwevende angst had mij te pakken. Ik kende deze angst. Alle kankerpatiënten kennen haar. Maar wij proberen dit gevoel altijd weg te redeneren. Eén operatie geeft niet, had ik mezelf altijd wijsgemaakt. Pas als je voor de tweede keer onder het mes moet, wordt het ernstig. En nu was het dan zover.

Nu kon ik mijn angst niet langer de baas. Ik vluchtte de eerste

de beste kerk binnen, om alleen te kunnen zijn in de duisternis. Het was de St. Thomas, een episcopale kerk aan de Fifth Avenue. Toen ik de kerk binnenstapte, begonnen juist de sirenes van twaalf uur te loeien. Tot mijn verrassing zag ik hoe een hele rij in het wit geklede koorknappen zich naar de koorbanken voorin de kerk begaf. Enkele minuten later besteeg een jonge predikant de preekstoel. Uit een kaart die ik op de kerkbank vond, maakte ik op dat ik terecht gekomen was in een middagwijding ter gelegenheid van de vastentijd.

Ik wist het toen nog niet, maar deze korte toespraak zou voor mij de sleutel worden tot de meest verbazingwekkende ervaring van mijn leven.

Op het moment zelf leek de preek absoluut niets te maken te hebben met mijn probleem. De jongeman sprak een kort woord over Nicodemus. Velen van ons, zei hij, proberen Christus te benaderen zoals Nicodemus het deed, namelijk langs de verstandelijke weg. 'Rabbi, wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar,' zei Nicodemus, en als verstandelijke motivering voegde hij eraan toe, 'want niemand kan die tekenen doen, welke Gij doet, tenzij God met Hem is' (Joh. 3:2). 'Maar ziet u,' zei de predikant, 'zolang Nicodemus probeerde langs verstandelijke weg Christus te leren kennen, kwam hij er niet uit. Niet door het verstand, maar alleen door een ervaring kunnen wij Christus leren kennen. De Meester zelf zei tot Nicodemus: 'Voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien' (Joh. 3:3).

Zoals ik reeds opmerkte, sprak die preek mij op dat moment absoluut niet aan. En toch zou ik al direct de volgende morgen deze zelfde woorden opnieuw te horen krijgen. Tib, mijn vrouw, en ik zaten na een slapeloze nacht samen koffie te drinken, toen de telefoon rinkelde. Het was onze buurvrouw, Catherine Marshall LeSourd.

'John,' zei ze, 'zouden Tib en jij straks even langs kunnen

komen? Ik heb het nieuws gehoord en ik moet je iets zeggen.’

Toen Catherine ons opendeed, was zij nog in haar ochtendjas. Aan haar ernstige gezicht konden wij zien dat ze met ons meeleeftde. Zij ging ons voor naar de zitkamer, sloot de deur en stak meteen van wal.

‘John, het lijkt natuurlijk ontzettend arrogant van mij, maar ik wilde je graag spreken in verband met je geestelijk leven. Natuurlijk heb ik niet het recht te veronderstellen dat daar iets aan mankeert. Je schrijft nu al tien jaar lang artikelen voor *Guideposts*. Je bent godsdienstig en je hebt de godsdienst zelfs van vele kanten bestudeerd, maar...’

Ik wierp een steelse blik naar Tib. Zij zat roerloos.

‘John,’ vervolgde Catherine, ‘geloof jij dat Jezus God was?’

Dat was een vraag die ik allerm minst had verwacht. Ik had gedacht dat ze mij zou vertellen dat God mij kon genezen, of dat het gebed in mijn situatie een grote steun kon zijn, of tenminste iets wat te maken had met de crisis waarin ik mij bevond.

Maar nu ze mij die vraag gesteld had, dacht ik erover na. Tib en ik noemden ons christenen, want op formulieren vulden wij altijd ‘protestant’ in. Wij gingen zelfs vrij geregeld naar de kerk en onze drie kinderen bezochten de zondagsschool. In mijn hart wist ik echter dat ons christen-zijn niet meer dan een christelijk vernisje aan de buitenkant was. Met de vraag of Jezus van Nazaret werkelijk God was, had ik mij nooit beziggehouden. Zodra ik daarover nadacht, rees er een berg van verstandelijke bezwaren voor mij op. Ik probeerde dat aan Catherine duidelijk te maken, maar zij viel mij direct in de rede.

‘John,’ zei ze, ‘jij probeert het christelijk geloof met je verstand te benaderen. Maar zo werkt het niet.’

Daar had je het weer. Catherine vervolgde: ‘Je moet het eerst aanvaarden, ook al begrijp je het niet – en vreemd genoeg – in vele gevallen volgt het begrijpen later. Nu had ik zo gehoopt dat jij vandaag op die manier, zonder het te begrijpen en zonder

misschien zelfs te weten waarom – “ja” zou zeggen tot Jezus Christus.’

Het was stil in de kamer. Ik zat boordevol verzet, maar aan de andere kant wilde er een plotseling verlangen in mij op om te doen wat ze mij voorstelde. Als ik maar niet ziek was geweest. Het leek mij erg laf om pas nu ik kanker had en met mijn rug tegen de muur stond, Christus mijn ja-woord te geven.

‘Ik zou mij een huichelaar voelen,’ zei ik.

‘John,’ zei Catherine zachtjes, ‘dat is hoogmoed. Jij zou tot God willen komen als het jou schikt. Sterk en gezond. Maar God wil je hebben, zoals je nu bent, zonder ook maar iets wat je tot aanbeveling strekt.’

Toen wij een half uur later afscheid namen, waren we nog net zo ver als toen we kwamen: die ene, doorslaggevende beslissing had ik niet genomen. Op weg naar huis, toen we met de auto een bepaalde telefoonpaal voorbijreden (de plaats zou ik tot op de dag van vandaag nog kunnen aanwijzen!) zei ik plotseling tegen Tib: ‘Hoe noemde Catherine het ook weer? Een sprong in het geloof? Nu, vooruit dan, ik maak die sprong: ik geloof dat Christus werkelijk God was.’

Volkomen nuchter stapte ik over mijn verstandelijke bezwaren heen. Mijn gevoel bleef hier volkomen buiten. Het was of ik mijn innerlijk wezen moest prijsgeven, of heel mijn persoonlijkheid bij dit besluit betrokken was. Ik verbaasde mij erover dat dit pijn deed. Het was als een gevecht op leven en dood – iets in mij moest sterven. Maar toen het eindelijk rustig in mij geworden was en ik die eenvoudige geloofsbelijdenis kon uitbrengen, kwam er ruimte in mijn hart voor iets nieuws, iets heel wonderlijks.

De verandering die zich aan mij voltrokken had, bleek voor het eerst in het ziekenhuis. Vlak voor de operatie kwam er een pittig jong verpleegstertje naar me toe om mij een injectie te geven. Nu had ik al vanaf mijn militaire dienst een diepe afkeer